

## Arrest

nr. 135 719 van 19 december 2014  
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

- 1) de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen
- 2) de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

### DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 1 juli 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 2 juni 2014 en tegen de beslissing van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 5 juni 2014 (bijlage 13quinquies).

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 november 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 december 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL die loco advocaat D. MENTEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché B. VANDENHAUTE die verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

#### 1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

##### **"A. Feitenrelaas**

*U verklaart staatloos te zijn, Megrel van origine, en geboren te zijn in Ochamira, gelegen in Abchazië, Georgië.*

*In 1992 of 1994 bent u samen met uw ouders naar Wit-Rusland gekomen.*

*In 2000 werden jullie door de Verenigde Naties erkend als vluchtelingen.*

*In 2005 kregen jullie een verblijfskaart. U woonde samen met uw ouders en uw zus in Grodno waar uw vader een bedrijf in voedingswaren had. U studeerde aan de universiteit. Uw vader had banden met leden van de oppositie. Hij stond toe dat de bankrekeningen van zijn bedrijf gebruikt werden om geld van buitenlandse rekeningen over te zetten ter ondersteuning van oppositieactiviteiten. Omdat uw vader voor het bedrijf regelmatig goederen ging ophalen in Minsk, nam in zijn vrachtwagen dozen met kranten en pamfletten van oppositiepartijen mee. U hebt hem ook enkele keren geholpen om deze dozen op bepaalde adressen af te leveren. In juli 2010 was uw vader samen met een chauffeur van de firma met twee vrachtwagens op de terugweg van Minsk naar Grodno. Onderweg werden ze tegengehouden door de politie. Uw vader werd gearresteerd. De chauffeur bracht u en uw moeder op de hoogte van de arrestatie van uw vader. Het bedrijf werd gesloten en al het materiaal werd in beslag genomen. Uw moeder en u gingen naar verschillende overheidsinstanties om te informeren naar de situatie van uw vader, maar niemand wilde jullie enige informatie geven. In augustus 2010 vond u thuis in de kelder nog een doos met brochures van de oppositie. Omdat u kwaad was dat uw vader gearresteerd werd door de autoriteiten, stak u deze brochures op een avond in de brievenbussen van enkele appartementsgebouwen in uw buurt. De volgende ochtend was u onderweg naar de universiteit toen u werd opgebeld door uw buurman. Hij zei u dat de politie bij u thuis was en dat ze op zoek waren naar u. U belde onmiddellijk uw vriend Murat op. Hij bracht u naar het huis van een vriend van uw vader die op dat moment in Rusland verbleef. Daar hield u zich verborgen. De politie deed vervolgens meerdere huiszoekingen bij uw thuis. Op een keer legden ze drugs opdat ze u vals konden beschuldigen van drugsbezit. Uw moeder contacteerde een vriend van uw vader, een zekere V.. Hij kwam u opzoeken en raadde u aan om het land te verlaten. U verliet Wit-Rusland op 27 augustus 2010 verborgen in de laadruimte van een vrachtwagen. Op 30 augustus 2010 kwam u in België aan en op dezelfde dag diende u een eerste asielaanvraag in. Na uw aankomst vernam u van uw moeder dat uw vader door de rechtbank veroordeeld werd tot een gevangenisstraf. Een medewerker van de advocaat van uw vader kwam u opzoeken in België. U legde tegenover hem een bekentenis af waarbij u de verantwoordelijkheid voor de oppositieactiviteiten van uw vader volledig op zich nam. U deed dit opdat uw vader minder zwaar gestraft zou worden. In februari 2012 werd u in België aangehouden door de federale politie omwille van criminele feiten die u hier gepleegd hebt. Op 7 september 2012 nam het Commissariaat-generaal in uw hoofde een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, omdat u zonder geldige reden geen gevolg gegeven hebt aan uw oproeping voor gehoor. Deze beslissing werd op 4 maart 2013 bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Op 25 maart 2013 diende u een tweede asielaanvraag in. In juni of juli 2013 werd uw vader in Wit-Rusland vrijgelaten uit de gevangenis. U bent in België ondertussen gehuwd met een vrouw van Belgische nationaliteit met wie u een zoontje heeft. Ter staving van uw identiteit en/of uw asielrelaas legde u uw permanente verblijfsvergunning in Wit-Rusland voor en de geboorteakte van uw zoontje.*

**B. Motivering**

*Vooreerst dient er op gewezen te worden dat u verklaarde staatloos te zijn. Uit uw verklaringen is echter gebleken is dat u sinds 1992 of 1994 altijd in Wit-Rusland gewoond hebt. In 2000 werd u door de VN erkend als vluchteling en in 2005 kreeg u een verblijfsvergunning in Wit-Rusland (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 07/10/2013, p. 2). Uit de door u voorgelegde verblijfskaart (uitgereikt op 21/12/2005 en geldig tot 06/06/2015) blijkt verder dat u in Wit-Rusland over een permanente verblijfsvergunning beschikte. Bijgevolg dient uw vrees ten opzichte van Wit-Rusland, uw land van gewoonlijk verblijf, beoordeeld te worden. U verklaarde uw land van herkomst ontvlucht te zijn, omdat u er gezocht werd door de autoriteiten omwille van oppositieactiviteiten. Uw vader steunde de oppositie. U had zelf geen banden met de oppositie, maar na de arrestatie van uw vader hebt u ook brochures van de oppositie verspreid. U stelde na uw aankomst in België ook nog eens de volledige verantwoordelijkheid voor de oppositieactiviteiten van uw vader op zich genomen te hebben (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 07/10/2013, p. 4, 6, 8, 9, 10). Daarnaast haalde u aan dat u in geval van terugkeer naar uw land mogelijk problemen zou krijgen met de autoriteiten in verband met uw verblijfsstatuut, omdat u al enkele jaren niet meer in uw land geweest*

bent en zeker ook gezien u het recht niet had om uw land te verlaten (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 07/10/2013, p. 2, 3).

Tenslotte vreest u om in geval van terugkeer naar uw land ook problemen te krijgen louter omwille van het feit dat u in het buitenland asiel hebt aangevraagd (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 07/10/2013, p. 8).

Er dient echter op gewezen te worden dat u er niet in geslaagd bent om uw asielrelaas aannemelijk te maken.

Zo kan worden opgemerkt dat u erg vage verklaringen aflegde aangaande de oppositieactiviteiten van uw vader.

U stelde dat er via het bedrijf van uw vader geld van buitenlandse rekeningen werd overgezet ter ondersteuning van de oppositie en dat uw vader ook brochures voor de oppositie verspreidde (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 07/10/2013, p. 4, 6), maar u kon hierover verder weinig concrete informatie geven.

U bleef erg vaag over de manier waarop uw vader bij deze oppositieactiviteiten betrokken is geraakt. U vermoedde slechts dat relaties of zakenpartners van uw vader tot de oppositie behoren.

U dacht dat het om de oppositiepartij "Spravedlivy Mir" ging, maar daar was u niet eens zeker van.

U wist evenmin of uw vader daarnaast nog andere politieke activiteiten gedaan heeft (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 22/01/2014, p. 3, 4).

Toen u gevraagd werd welke kennissen van uw vader dan betrokken zouden zijn bij de oppositie, kon u enkel een zekere V. vermelden, de persoon die u geholpen heeft om het land te verlaten. U stelde verder in algemene bewoordingen dat deze persoon bepaalde politieke activiteiten had, maar u kon hierover ook geen verdere informatie geven noch welke banden uw vader precies met hem onderhield (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 22/01/2014, p. 7).

U verklaarde dat uw vader u niets vertelde over zijn activiteiten en dat u zelf niet geïnteresseerd was in politiek (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 07/10/2013, p. 9, 10).

Deze uitleg voor uw gebrek aan kennis aangaande het engagement van uw vader voor de oppositie is niet aanvaardbaar.

Aangezien de oppositieactiviteiten van uw vader ertoe geleid hebben dat u ook brochures van de oppositie verspreidde waarna u zelf problemen kreeg met de autoriteiten omwille waarvan u besloot uw land te ontvluchten, en zeker ook gezien u zelf tegenover de advocaat van uw vader de schuld van al zijn oppositieactiviteiten op zich genomen hebt om hem te beschermen waardoor uw problemen met de autoriteiten nog verergerd zouden zijn, mag redelijkerwijs verwacht worden dat u zich hierover, desnoods achteraf, dan zou inlichten.

Te meer daar uit uw verklaringen gebleken is dat u vanuit België regelmatig contact hebt met uw moeder en een medewerker van de advocaat van uw vader u zelfs een keer persoonlijk in België is komen opzoeken (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 22/01/2014, p. 4, 6).

Uw vage verklaringen aangaande de oppositieactiviteiten van uw vader raken aan de kern van uw asielrelaas en brengen de geloofwaardigheid ervan bijgevolg ernstig in het gedrang.

Bovendien kan worden opgemerkt dat u geen enkel begin van bewijs voorlegde ter staving van uw aangehaalde vervolgingsfeiten.

Van een asielzoeker kan echter verwacht worden dat hij, desnoods achteraf, al het nodige zou doen om bewijsstukken aan te brengen ter staving van de feiten die hij aanhaalt. In uw geval des te meer, aangezien uit uw verklaringen duidelijk gebleken is dat u na uw aankomst in België wel degelijk in het bezit was van meerdere diverse bewijsstukken, met name documenten aangaande het bedrijf van uw vader en de door hem uitgevoerde financiële transacties ter ondersteuning van de oppositie, verschillende convocaties op uw naam, een proces-verbaal van huiszoeking, en documenten in verband met de strafzaak tegen u in verband met de valse beschuldigingen van drugsbezit (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 07/10/2013, p. 3, 8 en gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 22/01/2014, p. 6, 9), waarvan dan ook redelijkerwijs verwacht kan worden dat u ze zou voorleggen.

U stelde in uw eerste gehoor voor het Commissariaat-generaal weliswaar dat al deze documenten die u na uw aankomst in België ontvangen hebt door de federale politie in beslag werden genomen bij uw arrestatie in 2012 en dat uw advocaat hier tevergeefs geprobeerd heeft om ze terug te krijgen (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 07/10/2013, p. 3, 4).

Bij uw tweede gehoor werd u opnieuw gewezen op het belang van deze documenten in het kader van uw asielaanvraag.

U stelde dat het onmogelijk was om deze documenten alsnog te verkrijgen (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 22/01/2014, p. 2).

Toen u vervolgens gevraagd werd naar enig schriftelijk bewijs van uw pogingen om deze documenten alsnog te verkrijgen en/of van het feit dat de politie deze documenten niet vrijgeeft, beloofde u hiervoor te zullen zorgen (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 22/01/2014, p. 7).

Daarnaast beloofde u tijdens uw tweede gehoor eveneens om de nodige inspanningen te zullen leveren om via jullie advocaat in Wit-Rusland alsnog andere stukken te verkrijgen ter staving van uw aangehaalde problemen (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 22/01/2014, p. 6).

Uit uw verklaringen is namelijk ook gebleken dat u via uw moeder nog altijd contacten onderhoudt met jullie advocaat in Wit-Rusland en dat een medewerker van hem u ook is komen opzoeken in België (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 07/10/2013, p. 8 en gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 22/01/2014, p. 6).

Tot op heden hebt u echter nog altijd geen enkel document voorgelegd.

U hebt evenmin enig bewijs voorgelegd van uw pogingen om alsnog documenten te verkrijgen noch hebt u enige reden opgegeven voor het uitblijven hiervan.

Het ontbreken van documenten ter staving van uw aangehaalde vervolgingsfeiten doet dan ook verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Wat betreft uw vrees om in geval van terugkeer naar uw land problemen te krijgen met de autoriteiten in verband met uw verblijfsstatuut, omdat u al enkele jaren niet meer in het land geweest bent en zeker ook gezien u het recht niet had om uw land te verlaten (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 07/10/2013, p. 2, 3), kunnen volgende opmerkingen gemaakt worden.

Zo vermoedde u enkel dat u problemen zou krijgen met uw verblijfsstatuut omwille van het feit dat u al jaren niet meer in uw land was geweest, maar was u daar niet eens zeker van (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 07/10/2013, p. 2).

Indien u werkelijk zou vrezen dat u bij terugkeer naar uw land geen geldig verblijfsstatuut meer zou hebben, kan redelijkerwijs verwacht dat u zich hierover toch uitgebreid zou informeren.

Hierdoor wordt minstens de ernst van uw vrees in uw hoofde ondermijnd.

Bovendien blijkt uit een stempel in de door u voorgelegde verblijfskaart (pagina 10) dat er u, in tegenstelling tot wat u beweerde, in maart 2010 wel degelijk reisdocumenten werden uitgereikt. Bijgevolg kan nog weinig geloof gehecht worden aan uw bewering dat u het recht niet had om het land te verlaten.

Met betrekking tot uw vrees dat u in geval van terugkeer naar uw land van herkomst problemen zou krijgen met de autoriteiten louter omwille van het feit dat u in het buitenland asiel hebt aangevraagd (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 07/10/2013, p. 8), kan er op gewezen worden dat uit uw verklaringen blijkt dat deze vrees slechts gebaseerd is op vermoedens en veronderstellingen van uwentwege die u niet kon staven met enig objectief gegeven. U beweerde weliswaar dat er hierover een artikel in de wet bestaat (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 07/10/2013, p. 8).

In verband hiermee dient echter te worden opgemerkt dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd, vooreerst blijkt dat, in tegenstelling tot wat u beweerde, het aanvragen van asiel in het buitenland niet strafbaar is volgens de Belarussische strafwet.

Verder blijkt uit deze informatie ook dat het zeer onwaarschijnlijk is dat iemand na terugkeer zou vervolgd worden of moeilijkheden zou kennen louter omwille van het feit dat hij in het buitenland een asielaanvraag heeft ingediend.

Bovenstaande vaststellingen zijn niet van die aard dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, kan worden weerhouden.

De door u voorgelegde documenten zijn niet van die aard dat ze afbreuk kunnen doen aan bovenstaande vaststellingen.

Uw permanente verblijfsvergunning in Wit-Rusland waarnaar reeds werd 3 verwezen in bovenstaande argumentatie bevat verder louter persoonsgegevens die hier niet in twijfel worden getrokken.

De geboorteakte van uw zoontje bevestigt enkel uw familiebanden, maar bevat verder geen informatie die bovenstaande vaststellingen in positieve zin kan wijzigen.

### **C. Conclusie**

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

## **2. Over de ontvankelijkheid van het beroep**

2.1.1. In zijn verzoekschrift van 1 juli 2014 (zie p. 5) stelt verzoeker dat zijn beroep "tevens gericht (is) tegen het bevel om het grondgebied te verlaten dd. 05.06.2014".

Hij vraagt (zie p. 7) "de bestreden beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken te willen vernietigen" en "de bestreden beslissing van de FOD Binnenlandse zaken – Algemene Directie Vreemdelingenzaken, zijnde het bevel om het grondgebied te verlaten, te willen vernietigen".

2.2.1. In het belang van een goede rechtsbedeling moet diegene die een beroep doet op de rechter, voor elke vordering, een afzonderlijke procedure starten om de duidelijkheid van het juridische debat te waarborgen, alsook een snelle en adequate behandeling van de zaak.

Meerdere vorderingen zijn derhalve slechts onder de vorm van één enkel verzoekschrift ontvankelijk indien de doelstelling ervan de goede rechtsbedeling is, meer in het bijzonder indien deze vorderingen dermate samenhangend zijn, wat hun voorwerpen of hun grondslag betreft, dat het kennelijk lijkt dat de gedane vaststellingen of de genomen beslissingen ten aanzien van één van deze vorderingen een weerslag zullen hebben op het resultaat van de andere vorderingen.

Indien meervoudige vorderingen niet voldoende samenhangend zijn in de zin zoals hierboven beschreven, zal enkel de belangrijkste of, bij gelijk belang, de eerste in het verzoekschrift genoemde, worden beschouwd als regelmatig ingediend (RvS, nr. 148.753, 12 september 2005; RvS, nr. 150.507, 21 oktober 2005; RvS, nr. 159.064, 22 mei 2006).

*In casu* richt de verzoekende partij haar beroep tegen twee verschillende administratieve beslissingen: een beslissing van *“weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus”* genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, en een *“bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker”* (bijlage 13<sup>quinquies</sup>), afgeleverd door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie.

De kwestie is derhalve te bepalen of het belang van een goede rechtsbedeling vereist, en *a fortiori* toelaat, dat deze twee beroepen worden ingediend door middel van één verzoekschrift.

Hoewel er een direct verband bestaat tussen beide bestreden beslissingen, waarbij de tweede werd genomen na de eerste die zij overigens uitdrukkelijk in haar motivering vermeldt, is de Raad van oordeel dat dit verband alleen niet volstaat om aan te tonen dat de weerslag van de gedane vaststellingen of van de ten aanzien van de eerste bestreden beslissing genomen beslissingen op het resultaat van de andere, van die aard zou zijn dat het, in het belang van een goede rechtsbedeling, zou opleggen beide te behandelen in het kader van één beroep.

2.2.2. Enerzijds, immers, voor zover het de eerste bestreden beslissing betreft, moet het beroep worden behandeld op basis van artikel 39/2, § 1, 1ste en 2de lid van de vreemdelingenwet.

Dit beroep in volle rechtsmacht, dat steeds van rechtswege schorsend is, wordt geregeld door de procedureregels voorgeschreven door de artikelen 39/69 tot 39/77 van dezelfde wet, die meer bepaald een gewone procedure en een versnelde procedure regelen, desgevallend gepaard gaand met bijzondere modaliteiten en termijnen (inroeping van nieuwe elementen in het verzoekschrift en ter terechtzitting, verzendingstermijn van het administratief dossier en van de nota met opmerkingen, eventuele indiening van een schriftelijk verslag en van een replieknota, verkorte behandelingstermijnen voor de prioritaire zaken, verkorte termijnen in geval van versnelde procedure).

Voor zover het de tweede bestreden beslissing betreft, moet het beroep daarentegen worden behandeld op basis van artikel 39/2, § 2 van voormelde vreemdelingenwet.

Dit annulatieberoep, dat in beginsel niet van rechtswege schorsend is, wordt geregeld door de procedureregels voorgeschreven door de artikelen 39/78 tot 39/85 van dezelfde wet, alsook door de artikelen 31 tot 50 van het Procedurereglement van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (PR RvV), die meer bepaald een annulatieprocedure en een procedure in administratief kort geding regelen, op hun beurt gepaard gaand met bijzondere modaliteiten en termijnen (verzendingstermijn van het administratief dossier en van de nota met opmerkingen, eventuele indiening van een synthesesamenvatting, toepasselijke termijnen in geval van administratief kort geding, modaliteiten van voortzetting van de procedure na administratief kort geding, bijzondere procedures bepaald in het PR RvV).

Er dient te worden vastgesteld dat door de totaal verschillende aard van het geïmplementeerde contentieux en door de specifieke gevolgen, modaliteiten en termijnen die hiermee gepaard gaan, de combinatie van deze twee procedures in één en hetzelfde beroep niet verenigbaar is met een goede rechtsbedeling, maar daarentegen de snelle instaat-stelling van de dossiers, de duidelijkheid van de te voeren debatten en de behandeling van de zaken binnen de wettelijk opgelegde termijnen schaadt, aangezien de bijzonderheden die aan elk van beide procedures gekoppeld zijn, op elk moment het goede verloop van de andere procedure kunnen vertragen of zelfs hinderen.

2.2.3. Anderzijds biedt een dergelijke combinatie van procedures door middel van één en hetzelfde beroep geen enkel bijzonder voordeel voor de verzoekende partij, ten opzichte van de behandeling van aparte en verschillende verzoekschriften voor elk van de bestreden beslissingen.

Artikel 39/80 van voormelde wet bepaalt immers het volgende: *“Indien een beroep tot nietigverklaring van een beslissing tot toegang of tot verblijf samenhangt met een beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, heeft de behandeling van het laatstgenoemde beroep voorrang. In voorkomend geval kan de Raad evenwel in het belang van een goede rechtsbedeling beslissen dat hetzij beide beroepen samen worden behandeld en afgedaan, hetzij beslissen dat het onderzoek van het beroep tot nietigverklaring wordt opgeschort totdat een definitieve beslissing over het beroep in volle rechtsmacht is genomen.”* Met toepassing van deze bepaling zal het beroep in volle rechtsmacht in elk geval steeds bij voorrang worden behandeld en behoudt de Raad elke vrijheid om, volgens hetgeen het belang van een goede rechtsbedeling in het voorliggende geval vereist, te beslissen het onderzoek van het annulatieberoep op te schorten of dit beroep tegelijkertijd (maar niet samen) te onderzoeken.

Artikel 39/70 van de Vreemdelingenwet, toepasselijk op het beroep in volle rechtsmacht, bepaalt bovendien het volgende: *“Behoudens mits toestemming van betrokkene, kan tijdens de voor het indienen van het beroep vastgestelde termijn en tijdens het onderzoek van dit beroep, ten aanzien van de vreemdeling geen enkele maatregel tot verwijdering van het grondgebied of teruggedrijving gedwongen worden uitgevoerd.”*

Hieruit volgt dat in geval van apart ingediende verzoekschriften tegen twee beslissingen waarvan één tot het contentieux volle rechtsmacht behoort en de andere tot het annulatiecontentieux, de effectiviteit van de door de verzoekende partij ingediende beroepen en de bescherming van haar rechten tijdens de behandeling van deze beroepen, op dergelijke manier door de wet worden geregeld dat het belang van een goede rechtsbedeling niet beter zou worden gediend in geval van indiening van één verzoekschrift tegen beide bestreden beslissingen.

2.2.4. Gelet op voorgaande ontwikkelingen vertonen beide bestreden beslissingen geen enkel onderling verband van verknochtheid waardoor het belang van een goede rechtsbedeling zou gebieden ze voor de Raad te betwisten door middel van één verzoekschrift.

Rekening houdend met het voorrangsbeginsel van het beroep in volle rechtsmacht, vermeld in voornoemd artikel 39/80, moet de beslissing van *“weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus”*, genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, als de belangrijkste van beide bestreden beslissingen worden beschouwd.

Er dient derhalve te worden besloten dat het beroep slechts ontvankelijk is voor zover het de beslissing van *“weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus”* genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen betreft, en onontvankelijk moet worden verklaard voor zover het *“bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker”* (bijlage 13quinquies), uitgereikt door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie, betreft.

### 3. Over de gegrondheid van het beroep

#### 3.1. Verzoekschrift

##### 3.1.1. Middelen

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 1 juli 2014 aan dat er wél een vrees voor vervolging in zijn hoofde bestaat (zie p. 5) *“en dit op basis van zijn politieke overtuiging”*.

Hij stelt dat *“huidig beroep tevens, ondergeschikt, gericht (is) tegen het niet-toekennen van de subsidiaire bescherming”*.

Verzoeker voert een miskenning aan van artikel 48/3 § 2, tweede lid, b) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet).

Volgens hem zal hij bij een terugkeer naar Wit-Rusland worden blootgesteld aan daden van vervolging, zijn de (zie p. 5) *“gerechtelijke maatregelen die op zichzelf discriminerend zijn”*. Hij stelt dat (zie p. 5)

*“aangezien er een reële en gegronde vrees voor vervolging wegens zijn politieke overtuiging bestaat, dient aan verzoeker de vluchtelingenstatus toegekend te worden”.*

Aldus verzoeker moet bovendien rekening gehouden worden (zie p. 5) *“met reeds bestaande rechtspraak en beslissingen waaruit blijkt dat een redelijke kans dat de vervolging zal plaatshebben, voldoende is om een gegronde vrees voor vervolging uit te maken”*; hij verwijst dienaangaande naar rechtspraak van het Amerikaans Hooggerechtshof dd. 9 maart 1987 inzake INS v. Cardoza Fonseca.

Hij legt uit dat hij geen documenten in zijn bezit heeft waaruit blijkt dat hij vervolgd zou kunnen worden of dat er huiszoeken hebben plaatsgevonden (zie p. 5) *“omdat verzoeker hals over kop is moeten vluchten uit Wit-Rusland”.*

Verzoeker voert een schending aan van de artikelen 3, 9 en 14 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM).

Hij acht het (zie p. 5) *“mensonwaardig om iemand te straffen voor het uitoefenen van zijn mensenrechten”* en benadrukt dat *“de feiten waarvoor verzoeker gezocht wordt nog niet verjaard zijn”*. Hij is van oordeel dat hij beschermd moet worden (zie p. 6) *“tegen deze ernstige dreiging van schending van zijn mensenrechten”* en meent aldus recht te hebben op de subsidiaire beschermingsstatus.

In een derde middel voert hij (zie p. 6) *“feitelijke situatie verzoeker (+ art. 8 EVRM)”* aan.

Hij acht het (zie p. 6) *“absoluut onaanvaardbaar voor verzoeker om in dit stadium van zijn integratie gedwongen terug te moeten keren naar zijn geboorteland”*, gezien dit *“voor verzoeker werkelijk een trauma (zou) betekenen gelet op de actuele toestand van verzoeker en de feitelijke antecedenten”*.

Hij wijst op zijn ononderbroken verblijf van vier jaar in België, op zijn gezinssituatie, op het feit dat hij (zie p. 6) *“momenteel niet ten laste is van de maatschappij, aangezien hij wordt onderhouden door zijn verloofde”* en op artikel 8 EVRM. Verzoeker verwijst in dit verband naar de ministeriële omzendbrief van 19 februari 2003.

Volgens verzoeker is het (zie p. 6) *“duidelijk dat een terugleiding naar de grens, en men moet zich de vraag kan stellen of dit op dit moment mogelijk is, onmenselijk is en niet in verhouding staat met het doel dat men wilt bereiken”*.

Hij verwijst (zie p. 6) *“naar andere dossiers waar in gelijkaardige omstandigheden een positieve beslissing werd afgeleverd”* en stelt dat *“de elementaire rechtsprincipes van rechtsgelijkheid en rechtszekerheid vereisen dat een vaste lijn wordt gehanteerd bij het nemen van beslissingen in gelijkaardige dossiers”*.

In een laatste middel voert verzoeker (zie p. 7) *“rechtspraak Europees Hof voor de Rechten van de Mens m.b.t. een gelijkaardige situatie”* aan.

Hij verwijst naar een arrest van het EHRM van 2 september 2010 (Y.P. and L.P. v. France - application no. 32476/06), aangaande een man die ook de oppositie in Wit-Rusland steunde.

Verzoeker stelt dat het EHRM (zie p. 7) *“oordeelde in deze zaak dat het terugsturen van het betreffende koppel naar Wit-Rusland een schending zou zijn van art. 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens, en met name een onmenselijke behandeling zou uitmaken”*, waaruit volgens hem *“kan afgeleid worden dat er zeker een gegronde vrees voor vervolging bestaat voor mensen die de oppositie steunen om vervolgd te worden in Wit-Rusland”*.

Verzoeker vraagt (zie p. 7) *“de bestreden beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken te willen vernietigen”* en *“de bestreden beslissing van de FOD Binnenlandse zaken – Algemene Directie Vreemdelingenzaken, zijnde het bevel om het grondgebied te verlaten, te willen vernietigen”*.

In ondergeschikte orde vraagt verzoeker hem minstens de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

### 3.1.2. Stukken

Bij zijn verzoekschrift voegt verzoeker *“Kopie van de bestreden beslissing CGVS dd. 02.06.2014”*, *“Kopie van de bestreden beslissing FOD BZ dd. 05.06.2014”* en *“Attest samenstelling gezin”*.

## 3.2. Beoordeling

### 3.2.1. Bevoegdheid

De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund, noch door de kritiek van de verzoekende partij daarop.

### 3.2.2. Bewijslast

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

### 3.2.3. Vluchtelingenstatus

De Raad wijst er vooreerst op dat artikel 48/4, § 1 van de vreemdelingenwet, dat de omzetting beoogt van artikel 2, e) van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: Kwalificatierichtlijn), geen internrechtelijke begripsomschrijving van het begrip "*land van herkomst*" kent. Een richtlijnconforme interpretatie van dit begrip houdt in dat het moet worden begrepen in de zin van hetgeen is gedefinieerd in de voornoemde richtlijn, met name als "*het land of de landen van de nationaliteit of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats*" (artikel 2, k) van de voornoemde richtlijn.

Hieruit volgt dat de nood aan bescherming, geboden door de voornoemde artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, moet getoetst worden ten aanzien van het land of de landen van de nationaliteit van de verzoeker of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats.

Deze vereiste vloeit voort uit de noodzaak om te beoordelen indien de verzoeker de bescherming van dit land niet kan invoeren of indien hij geldige redenen aanvoert om te weigeren er zich op te beroepen.

*In casu* verklaarde verzoeker staatloos te zijn.

Uit diens verklaringen op het Commissariaat-generaal blijkt echter dat verzoeker sinds 1992 of 1994 altijd in Wit-Rusland gewoond heeft, dat hij in 2000 door de VN erkend werd als vluchteling en in 2005 een verblijfsvergunning kreeg in Wit-Rusland (zie verhoorverslag van 7 oktober 2013, p. 2).

Uit de door verzoeker voorgelegde verblijfskaart, uitgereikt op 21 december 2005 en geldig tot 6 juni 2015, blijkt dat verzoeker in Wit-Rusland over een permanente verblijfsvergunning beschikt.

Bijgevolg dient verzoekers vrees ten opzichte van Wit-Rusland, zijn land van gewoonlijk verblijf, beoordeeld te worden.

De Raad hecht geen geloof aan het asielrelaas van verzoeker, gezien:

(i) zijn onaannemelijk vage verklaringen over de oppositieactiviteiten van zijn vader (zie het verhoorverslag van 7 oktober 2013, p. 4, 6, 9, 10; zie het verhoorverslag van 22 januari 2014, p. 3, 4, 6, 7);

(ii) hij tot op heden geen enkel begin van bewijs neerlegt ter staving van zijn vervolgingsfeiten, terwijl hij verklaarde dat hij na zijn aankomst in België in het bezit was van meerdere diverse bewijsstukken (zie het verhoorverslag van 7 oktober 2013, p. 3, 8; zie het verhoorverslag van 22 januari 2014, p. 6, 9) -hij gaf aan dat deze documenten na zijn aankomst in België door de federale politie in beslag werden genomen bij zijn arrestatie in 2012 en dat zijn advocaat hier tevergeefs geprobeerd heeft om ze terug te



krijgen (zie het verhoorverslag van 7 oktober 2013, p. 3, 4), maar hij kan dit geenszins aantonen (zie het verhoorverslag van 22 januari 2014, p. 7)- en terwijl hij aangaf dat hij via hun advocaat in Wit-Rusland alsnog andere stukken zou te proberen verkrijgen ter staving van zijn aangehaalde problemen (zie het verhoorverslag van 22 januari 2014, p. 6);

(iii) verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij problemen zou krijgen met de autoriteiten in zijn land in verband met zijn verblijfsstatus omwille van het feit dat hij al enkele jaren zijn land verlaten had en het recht niet zou hebben gehad om het land te verlaten, gezien de Raad vaststelt dat verzoeker dit slechts vermoedde en bovendien heeft nagelaten zich hierover enigszins te informeren (zie het verhoorverslag van 7 oktober 2013, p. 2), en daarenboven omdat uit een stempel in de door hem voorgelegde verblijfskaart, blijkt dat er hem in maart 2010 wel degelijk reisdocumenten werden uitgereikt;

(iv) uit de informatie door de commissaris-generaal toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt dat, in tegenstelling tot wat verzoeker beweerde (zie het verhoorverslag van 7 oktober 2013, p. 8), het aanvragen van asiel in het buitenland niet strafbaar is volgens de Belarussische strafwet en het bovendien zeer onwaarschijnlijk is dat iemand na terugkeer zou vervolgd worden of moeilijkheden zou kennen louter omwille van het feit dat hij in het buitenland een asielaanvraag heeft ingediend.

De opmerking in het verzoekschrift dat rekening moet worden gehouden *“met reeds bestaande rechtspraak en beslissingen waaruit blijkt dat een redelijke kans dat de vervolging zal plaatshebben, voldoende is om een gegronde vrees voor vervolging uit te maken”*, waarbij verzoeker verwijst naar rechtspraak van 9 maart 1987 van het Amerikaans Hooggerechtshof inzake INS v. Cardoza Fonseca, is niet dienstig, gezien geen geloof wordt gehecht aan het asielrelaas van verzoeker en hij aldus geenszins aantoont dat er *“een redelijke kans (bestaat) dat de vervolging zal plaatshebben”*

Waar in het verzoekschrift aangevoerd wordt dat verzoeker geen documenten in zijn bezit heeft waaruit blijkt dat hij vervolgd zou kunnen worden of dat er huiszoekingen hebben plaatsgevonden *“omdat verzoeker hals over kop is moeten vluchten uit Wit-Rusland”*, wijst de Raad op verzoekers verklaringen bij zijn verhoor op het Commissariaat-generaal, alwaar hij aangaf dat hij na zijn aankomst in België wél in het bezit was van meerdere diverse bewijsstukken, met name documenten aangaande het bedrijf van zijn vader en de door hem uitgevoerde financiële transacties ter ondersteuning van de oppositie, verschillende convocaties op verzoekers naam, een proces-verbaal van huiszoeking, en documenten in verband met de strafzaak tegen verzoeker in verband met de valse beschuldigingen van drugsbezit (zie het verhoorverslag van 7 oktober 2013, p. 3, 8; zie het verhoorverslag van 22 januari 2014, p. 6, 9).

De Raad wijst er dienaangaande op dat verzoeker weliswaar verklaarde dat deze documenten na zijn aankomst in België, door de federale politie in beslag werden genomen bij zijn arrestatie in 2012 en dat zijn advocaat hier tevergeefs geprobeerd heeft om ze terug te krijgen (zie het verhoorverslag van 7 oktober 2013, p. 3, 4); de Raad stelt echter vast dat verzoeker geen schriftelijk bewijs van deze pogingen kan voorleggen (zie het verhoorverslag van 22 januari 2014, p. 7).

Verzoeker laat in zijn verzoekschrift eveneens na te verklaren waarom hij tot op heden geen nieuwe stukken neerlegde, hoewel hij op het Commissariaat-generaal beweerde dat hij via hun advocaat in Wit-Rusland alsnog andere stukken zou proberen te verkrijgen ter staving van zijn aangehaalde problemen (zie het verhoorverslag van 22 januari 2014, p. 6).

De verwijzing in het verzoekschrift naar *“rechtspraak Europees Hof voor de Rechten van de Mens m.b.t. een gelijkaardige situatie”* -een arrest van het EHRM van 2 september 2010 (Y.P. and L.P. v. France - application no. 32476/06)-, is niet dienstig.

De Raad benadrukt dat artikel 4.3 van de Kwalificatierichtlijn bepaalt dat een verzoek om internationale bescherming, op individuele basis plaatsvindt en daarbij rekening wordt gehouden met, onder meer, alle relevante feiten in verband met het land van herkomst op het tijdstip van de beslissing, met de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde stukken en met de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van de verzoeker *“teneinde te beoordelen of op basis van de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, de daden waaraan hij blootgesteld is of blootgesteld zou kunnen worden, met vervolging of ernstige schade overeenkomen”*.

Elke aanvraag dient met andere woorden individueel te worden onderzocht waarbij de aanvrager op een voldoende concrete manier dient aan te tonen dat hij een gegronde vrees voor vervolging of een persoonlijk risico op ernstige schade loopt.

Gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas, maakt verzoeker hoe dan ook niet aannemelijk dat zijn situatie vergelijkbaar is met deze van een man die de oppositie in Wit-Rusland steunde en waarover het EHRM *“oordeelde dat het terugsturen van het betreffende koppel naar Wit-Rusland een schending zou zijn van art. 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens, en met name een onmenselijke behandeling zou uitmaken”*.

Waar in het verzoekschrift de *“feitelijke situatie”* van verzoeker en artikel 8 EVRM wordt benadrukt en gewezen wordt op zijn ononderbroken verblijf van vier jaar in België, op zijn gezinssituatie en op het feit dat hij *“momenteel niet ten laste is van de maatschappij, aangezien hij wordt onderhouden door zijn verloofde”*-, stelt de Raad vast dat deze motieven bovenstaande vaststellingen niet kunnen wijzigen.

De bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, dit wil zeggen het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling of de toekenning van subsidiaire beschermingsstatus, zonder een verwijderingsmaatregel te nemen, laat ter zake immers niet toe tot een beoordeling over te gaan (RvS 12 november 2007, nr. 176.706; RvS 11 april 2008, nr. 181.984).

Waar verzoeker in deze procedure immers heeft verzocht om van hem de vluchtelingenstatus te erkennen of hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, wijst de Raad erop dat het doel van deze asielprocedure niet is het recht op eerbiediging van het gezinsleven te zien bevestigen, doch wel om na te gaan of de vreemdeling bescherming nodig heeft tegen vervolgingen in het land van herkomst of een reëel risico op ernstige schade, *quod non in casu*, gelet op bovenstaande vaststellingen.

De loutere verwijzingen in zijn verzoekschrift *“naar andere dossiers waar in gelijkaardige omstandigheden een positieve beslissing werd afgeleverd”* doen hieraan geen afbreuk.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van de artikelen 9 en 14 EVRM, herhaalt de Raad dat in het kader van onderhavig beroep geen uitspraak wordt gedaan over een terugleidings- of verwijderingsmaatregel, noch over burgerlijke rechten of de gegrondheid van een strafvervolgning.

De Raad beschikt over een gebonden bevoegdheid en gaat louter na of in hoofde van verzoeker al dan niet is voldaan aan de voorwaarden voor de toekenning van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus.

De niet geconcretiseerde schending van de artikelen 9 en 14 EVRM wordt derhalve niet dienstig aangevoerd.

Gelet op bovenstaande vaststellingen wordt aan het asielrelaas van verzoeker geen geloof gehecht worden; er is derhalve geen reden om het te toetsen aan het Verdrag van Geneve van 28 juli 1951 (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat).

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

#### 3.2.4. Subsidiaire beschermingsstatus

Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3 EVRM dient te worden opgemerkt dat, daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet.

Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Een ongeloofwaardig relaas kan ook niet als basis dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen andere elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetsbepalingen.

Verzoeker voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar Wit-Rusland, een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

### 3.2.5. Besluit

In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van voormelde wet aantoonde.

Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen.

De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen.

De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

### **OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

#### **Artikel 1**

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

#### **Artikel 2**

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

#### **Artikel 3**

Het beroep ingesteld tegen de beslissingen van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging houdende het bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies) van 5 juni 2014 is onontvankelijk.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien december tweeduizend veertien door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M. BONTE